

Pericopa Ekev - Haftarot de consolare nehama נחמה - Imaginea femeii și a mamei [anul 5779]

În haftara de această săptămână din Isaia cap. 49, profetul compară discuția dintre Ereț Israel și Hakadoș Baruch Hu cu o discuție între o femeie care se plânge de bărbatul ei și răspunsul bărbatului.

„Și Țion/Sion a zis: Domnul M-a părăsit și Domnul M-a uitat” (versetul 14).

În originalul ebraic *Țion* apare la feminin și face o plângere dublă: „Dumnezeul M-a părăsit și M-a uitat”. Părăsirea este o chestiune tehnică, adică o reacție peste care, la urma urmei, se poate trece. Poți să părăsești o femeie, dar să continui să te gândești la ea. Uitarea însă este o chestiune care aparține sufletului. Uitarea echivalează de fapt cu ștergerea legăturii, ea este o părăsire după care nu mai încapе întoarcerea. De asta se plânge Sion: după ce că M-a părăsit, M-a și uitat.

Răspunsul Domnului:

„Poate o femeie să-și uite pruncul care a ieșit din pântecul ei?” (verset 15).

Răspunsul adaugă încă un aspect și anume unul în care legăturile sunt mai puternice. Este vorba de legătura între mamă și copil. Sion se compară cu o femeie care se plânge de bărbatul ei, pe când în răspunsul Domnului comparația este a unei femei față de copiii ei. La întrebarea: „o femeie poate să-și uite pruncul?” Răspunsul anticipat este: Nu! O femeie nu uită creația pântecului ei!” Domnul continuă: „Și chiar dacă aceștia vor uita”. Continuarea aceasta este înfricoșătoare: nu numai că bărbatul uită femeia, dar și ea poate să-și uite pruncul. Acum vine răspunsul Domnului: „Și Eu nu te voi uita!”.

Să explicăm: Israel îi reproșează Domnului că l-a uitat. Iar răspunsul acestuia este: bărbatul poate să-și uite femeia, femeia poate să-și uite copiii, dar Eu nu te voi uita. Legătura între Israel și HAȘEM este mai puternică decât iubirea și este mai puternică decât chiar și legătura de sânge.

„Iată, te-am gravat pe palmele mâinilor (mele), zidurile tale sunt întotdeauna în fața mea” (verset 16)

Cuprinde și parabola și învățătura din ea. Dumnezeu apare aici ca un iubit care își tatuează numele iubitei pe mâini spunându-i că nu poate s-o uite: Tu doar ești gravată pe mâinile mele! Și acum vine învățătura: zidurile tale distruse sunt în fața mea întotdeauna, așa că nu pot să le uit.

Și acum trecem de la iubire la eliberare (*geula*) גאולה. În timp ce femeia este în stare chiar să-și uite pruncul,

despre Sion se spune:

„Fiii tăi se grăbesc; cei care te-au surpat și cei care te-au pustiit vor pleca de la tine” (verset 17).

Adică, fiii tăi se grăbesc să vină, iar cei care te-au distrus sunt gata să plece. Și aici descrierea se lărgeste:

„ Ridică-ți ochii în jur și vezi, toți se strâng și vin la tine; pe viața Mea (adică Eu chiar jur) spune HAȘEM, vei îmbrăca totul ca pe o bijuterie și te vei încinge ca o mireasă” (verset 18).

Tu nu-ți uiți copiii, iar ei nu te uită pe tine, „toți se strâng și vin la tine”. Și de la descrierea fiilor se întoarce la descrierea soției față de soțul ei: „vei îmbrăca totul ca pe o bijuterie și te vei încinge ca o mireasă”. Femeia care s-a plâns că bărbatul ei a părăsit-o, îi va „îmbrăca” pe copiii ei; se va împodobi și se va lăuda cu ei, se va lăuda ca o mireasă, fiindcă doar o mireasă se laudă lângă bărbatul ei.

Să fim atenți cum s-a lărgit tabloul. Femeia, care până acum o clipă s-a plâns că bărbatul ei a părăsit-o și a uitat-o, nici n-a amintit de copiii ei. Poate nu are copii, sau poate că și copiii ei au părăsit-o și au plecat undeva departe. Și acum ea apare într-o dublă postură: ea este o mamă care se miră cât de mulți fii se întorc acasă și care se împodobește cu prezența fiilor ei, ca o mireasă care se împodobește în fața bărbatului ei.

Și după această descriere emoțională, profetul dezvăluie parabola și trece la învățătură:

„Pentru că locurile tale părăsite și ruinele țării tale pustiite vor fi acum prea strâmte pentru locuitori și pentru că cei care ți-au făcut tot răul vor fi departe” (verset 19).

Și în încheiere:

„Așa a spus Adonai, lată îmi voi înălța mâna către națiuni și voi ridica stindardul meu spre popoare și fii tăi vor fi aduși la sânii și fiicele tale vor fi cărate pe umeri. Și regi vor fi bonele voastre și regine doicile voastre, ei ți se vor închina până la pământ și vor linge țărâna picioarelor tale. Și vei ști că Eu sunt Domnul și nu se vor rușina cei care speră (cred) în salvarea Mea” (versete 22-23).

Femeia, mama este acum o tânără răsfățată „ regi vor fi bonele voastre și regine doicile voastre”. Ea are o doică care s-o alăpteze, are o bonă, și toate acestea ca să-i vină eliberarea (*geula*) „că Eu sunt Domnul de care nu se vor rușina cei care speră (cred) în salvarea Mea”.